

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **O. S.** so sídlom v M. X., IČO X., zastúpeného JUDr. M., advokátom so sídlom v K., proti žalovanému **J.**, bývajúcemu v K. . č. X., **o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru**, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 15C 91/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 10. marca 2010 sp. zn. 25 Co 17/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nitra rozsudkom z 11. augusta 2009 č.k. 15 C 91/2009-26 zamietol žalobu, ktorou žalobca žiadal určiť, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalovaným je neplatné a pracovný pomer žalovaného skončil u žalobcu 30. apríla 2009; žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Vychádzal zo zhodných stanovísk účastníkov konania o skončení pracovného pomeru žalovaného u žalobcu 30. apríla 2009. Dospel k záveru, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. a preto žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 150 O.s.p.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Nitre rozsudkom z 10. marca 2010 sp.zn. 25 Co 17/2009 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobcovi žalovaným 30. apríla 2009 je neplatné a pracovný pomer žalovaného u žalobcu skončil 30. apríla 2009; žalobcovi nepriznal náhradu trov konania.

V odôvodnení uviedol, že ak zamestnávateľ nepovažuje okamžité skončenie pracovného pomeru dané mu zamestnancom z dôvodu uvedeného v § 69 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce za platné, môže neplatnosť tohto úkonu uplatniť na súde najneskôr v lehote 2 mesiacov odo dňa, kedy sa mal pracovný pomer skončiť (§ 77 Zákonníka práce). Pokiaľ neplatnosť skončenia pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce nebola vyslovená právoplatným rozsudkom, treba vychádzať z toho, že pracovný pomer bol skončený platne. Žaloba o neplatnosť skončenia pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce nie je určovacou žalobou v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p., súd prvého stupňa preto vec nesprávne právne posúdil. Žalovaný okamžite skončil so žalobcom pracovný pomer listom z 30. apríla 2009 ku ktorému pripojil lekársku správu z 30. apríla 2009, bez toho, aby dal žalobcovi možnosť preradiť žalovaného v lehote 15 dní od predloženia posudku na inú prácu (§ 69 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce). Zrejme pre uvedené pochybenie žalovaný listom z 2. júna 2009 oznámil žalobcovi, že akceptuje neplatnosť skončenia pracovného pomeru z jeho strany a žiada žalobcu, aby mu umožnil vrátiť sa do zamestnania. Žalobca v liste z 8. júna 2009 nesúhlasil so späťvzatím okamžitého skončenia pracovného pomeru a jeho neplatnosť napadol v dvojmesačnej lehote na súde 12. mája 2009. Odvolací súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že žalobca sa oprávnene domáha neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru daného žalovaným a zároveň určenia, že tento skončil 30. apríla 2009, preto rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobe vyhovel. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil odvolací súd poukazom na § 150 O.s.p. Podľa názoru odvolacieho súdu je dôvodné v danom prípade použiť ustanovenie § 150 ods. 1 O.s.p. vzhľadom na charakter sporu o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru zo zdravotných dôvodov žalovaného, i to, že žalovaný si nebol vedomý zákonnej možnosti požiadať žalobcu o preradenie na inú prácu zo zdravotných dôvodov, neskôr však takúto námietku žalobcu akceptoval. Odvolací súd vychádzal z princípov spravodlivosti a humanity, prihliadol na osobné pomery žalovaného, ktorý je bez práce a bez finančných prostriedkov, v čom videl dôvody hodné osobitného zreteľa pri rozhodovaní o náhrade trov konania.

Výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania napadol žalobca dovolaním tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Opodstatnenosť uplatneného dovolacieho dôvodu vyvodzoval predovšetkým z toho, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil okolnosti na strane účastníkov konania (najmä ohľadom uplatnenia práva na súde a postojov účastníkov v konaní), ktoré ho viedli k aplikácii § 150 O.s.p. Podľa

dovolateľa uvedený prípad nezodpovedá „osobitným okolnostiam“ a nemal ani „výnimočný charakter“, tak ako to predpokladá § 150 O.s.p. Dovolateľ nesúhlasil so záverom odvolacieho súdu, že žalovaný v spore akceptoval stanovisko žalobcu. Žalovanému v konaní zastúpenému právnym zástupcom išlo o zamietnutie žaloby a priznanie trov konania, aby tak následne získal finančne náležitosti podľa kolektívnej zmluvy. Odvolací súd nezrejmlil uvádzané princípy spravodlivosti a humanity, neskúmal a nezisťoval pracovné postavenie žalovaného, jeho finančné, majetkové a osobné pomery. Podľa dovolateľa žalovaný mohol ďalej vykonávať prácu bez vážneho ohrozenia zdravia. Vychádzajúc z uvedeného a so zreteľom, na to, že žalobca bol v konaní úspešný, dovolateľ navrhol, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu v časti trov konania a žalobcovi priznal ich náhradu 1 644,89 €. Dovolateľ zároveň navrhol žalovaného zaviazat' na náhradu trov dovolacieho konania 467,32€.

Žalovaný sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom, skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods.1 O.s.p.).

V danej veci žalobca napadol dovoláním výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania. Výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorý sa týka trov konania, má povahu uznesenia (viď § 167 ods. 1 O.s.p.), i keď je táto časť súčasťou rozsudku odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania žalobcu v takomto prípade treba preto posudzovať podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktoré upravujú prípustnosť dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu.

V ustanoveniach § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. sa uvádzajú uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je prípustné dovolanie; v zmysle § 239 ods. 3 O.s.p., ale ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neplatia, ak ide (mediiným) o uznesenie odvolacieho súdu o trovách konania. To znamená, že procesná prípustnosť dovolania žalobcu smerujúceho proti výroku rozhodnutia odvolacieho súdu o náhrade trov konania je v preskúmanom prípade vylúčená ustanovením

§ 239 ods. 3 O.s.p. Vzhľadom na to by dovolanie žalobcu mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd vymenovaných v § 237 O.s.p.

So zreteľom na § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. dovolateľ nenamietal a v dovolacom konaní ich existencia nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalobcu preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolacích námietok žalovaného (i keď tieto smerovali len k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. , t.j. že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci) dovolací súd pre vylúčenie akýchkoľvek možných pochybností sa osobitne zameril na posúdenie, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesne vadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania (napr. oprávnenia zúčastniť sa na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod.).

Dovolacie námietky žalobcu v tom smere, že v konaní pred odvolacím súdom došlo k nesprávnej aplikácii § 150 O.s.p., pre ktorú si odvolací súd nezabezpečil dostatok rozhodujúcich skutkových zistení, alebo tieto nesprávne zistil - z obsahového i vecného hľadiska netýka sa procesného postupu súdu (samej procedúry prejednávanej veci súdom), ale tej zložky činnosti súdu v občianskom súdnom konaní, pri ktorej na základe priebehu a výsledkov konania volí právnu normu, ktorú bude pri rozhodovaní aplikovať, zvolenú normu

aplikuje, bližšie interpretuje a prijíma svoje právne závery o posudzovanej veci, alebo o trovách konania. Námietka, že súd nesprávne aplikoval určité ustanovenie zákona alebo že podal jeho nesprávnu interpretáciu, je vo svojej podstate námietkou, že súd svoje rozhodnutie založil na nesprávnom právnom posúdení veci. Námietka, že súd nesprávne alebo neúplne zistil skutkový stav veci, môže mať dopad na otázku správneho posúdenia veci pokiaľ sa vzťahuje na právne relevantné (rozhodné) skutočnosti z ktorých súd pri rozhodovaní vychádza (resp. mal vychádzať); ide o prejav tzv. inej vady konania, pokiaľ táto mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie ani tzv. iná vada nie je vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorý ale prípustnosť dovolania nezakladá.

Inou vadou konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia.

Z hľadiska námietok dovolateľa prípadne obsahovo vymedzujúcej existenciu tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde). Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (pozn.: dovolací súd napadnuté rozhodnutie z tohto aspektu neposudzoval), nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Z dôvodov vyššie uvedených dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že procesnú prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z § 239 O.s.p. ani z § 237 O.s.p. Vzhľadom na to jeho dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1

písm. c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. §142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.), tieto ani z obsahu spis nevyplývajú.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. marca 2011

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť:
Hrčková Marta